

Історія родини Анік'євих

Історія цієї родини почалася у 1967 році в Києві, де зустрілися Іван та Антоніна.

Іван – працював науковим співробітником в Інституті Механіки НАН України, а Антоніна почала свій шлях викладачем англійської мови.

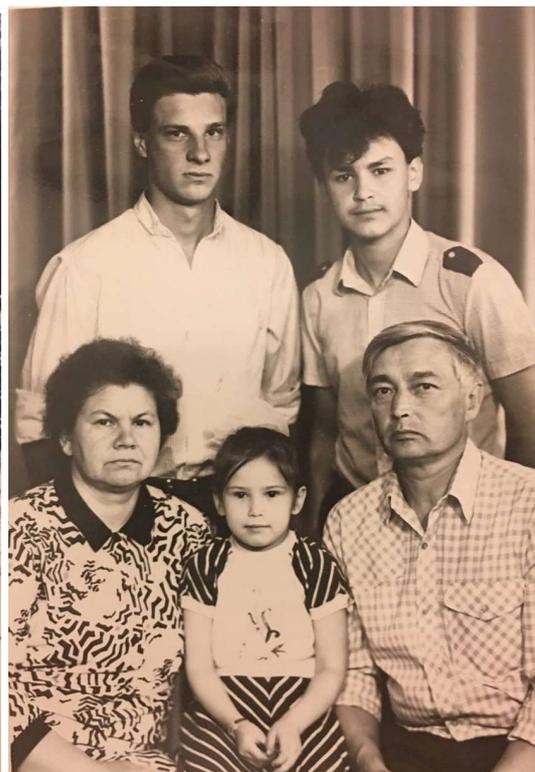
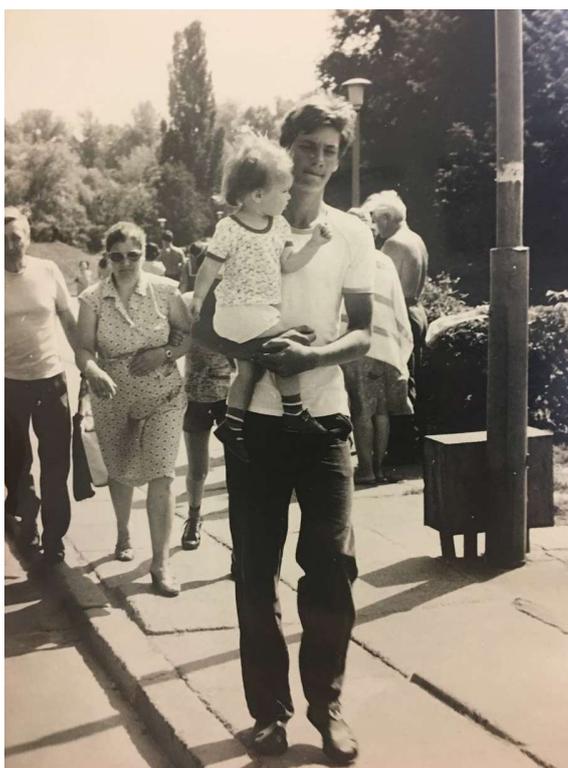
Молоде подружжя почало спільне життя в гуртожитку Академмістечка. Вони жили в одній кімнаті разом з іншою молодою сім'єю, але попри скромні умови жили дружно і з надією на майбутнє. У 1970 році в них народився перший син – Ігор, а згодом, коли родина отримала невелику квартиру-гостинку, народився другий син – Володимир.

У 1976 році в сім'ї сталася трагедія: старший брат Івана разом із дружиною загинули, залишивши сиротами чотирьох дітей. Іван з Антоніною забрали племінників до себе, а також перевезли до Києва літню матір Івана. Так у родині стало шестеро дітей.

Завдяки підтримці партійної та профспілкової організацій інституту, де працював Іван, родині виділили велику п'ятикімнатну квартиру в центрі Києва. Там родина змогла жити разом, підтримуючи одне одного.

Коли племінники виростили, Іван з Антоніною допомогли їм розпочати самостійне життя. З часом усі вони створили власні сім'ї.

У 1981 році родина Анік'євих переїхали на лівий берег Києва, а у 1984 році в родині народилася донька Тетяна.

Сини Ігор і Володимир служили в армії майже один за одним. Після служби Ігор вступив до педагогічного інституту на фізико-математичний факультет, а пізніше здобув другу вищу освіту та працював у бізнесі. Володимир закінчив КНЕУ, працював у різних сферах і згодом почав займатися ремонтом автомобілів. Батько навчив синів розбиратися в техніці, і з часом учні навіть перевершили свого вчителя.

Невдовзі обидва сини створили власні сім'ї.

У Ігоря народилося двоє дітей – Костянтин та Олександра. У Володимира – два сини: Нікіта та Данило.

Донька Тетяна з дитинства навчалася в художній школі. Можливо, талант до малювання вона успадкувала від батька, який у юності також любив малювати. Згодом вона закінчила Інститут технологій та дизайну і стала дизайнеркою, багато років працювала у відомому українському бренді одягу.

Коли діти подорослішали та роз'їхалися, Іван та Антоніна стали більше часу проводити разом. Іван працював за комп'ютером, а Антоніна почала писати вірші, у яких згадувала своє дитинство, батьків, рідних і друзів. Іван завжди був її першим слухачем.

Багато часу вони проводили і на дачі. Іван власноруч побудував будинок, вони доглядали за садом і любили рибалити.

З роками здоров'я Івана почало погіршуватися: його турбували легені, стався інсульт, він неодноразово лікувався у лікарні. У 2019 році його серце зупинилося.

Він не дожив до повномасштабного вторгнення росії у 2022 році, коли його діти та онуки стали на захист України.

З перших днів війни син Ігор разом із донькою Олександрою стояли в обороні Хрещатика, а згодом вступили до Збройних сил України.

Родина пережила важку втрату – загинула онука Олександра, студентка поліграфічного факультету КПІ та талановита художниця. Її брат Костянтин навчався в університеті Карпенка-Карого на актора, паралельно займається волонтерством і допомагає батькові.

Дружина Ігоря, Тетяна, вчителька математики та фізики, у 2025 році також вступила до лав Збройних Сил України.

Історія цієї родини – це історія любові, відповідальності та сили духу, яка передається з покоління в покоління.

У лютому 2026 року в сусідній будинок Антоніни влетів шахед, вибуховою хвилею в її будинку вибило вікна, це сталося в найлютіші морози і відсутність опалення, води і світла, зробили його непридатним до життя. Головне що всі живі і добре, що було де цей холодний період пережити.

А так все буде Україна!

Слава Україні!